

Rose

모아이 (โมอาอี) เขียน
RTSha แปล
Aluma วาด

ท้องฟ้า Cloudless ไร้เมฆ Sky

2

클라우드리스
스카이

Rose

ห้องฟ้าไร้เมฆ 2

Cloudless Sky

클라우드리스 스카이

모아이 โมอาอี

เขียน

RTSha

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ท้องฟ้าไร้เมฆ 2

클라우드리스 스카이

Rose

โน้ตเครื่องบันทึกคอมพิวเตอร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

클라우드리스 스카이

Cloudless Sky

Copyright © Moai, 2021

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by Daewon C.I Inc., Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025

by arrangement with Daewon C.I Inc. through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8272-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ศิริวัตร สิมะ

บรรณาธิการเล่ม เชาวพิชญ์ อรุโณทอง • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณธ์ เขยกลั่น

ศิลปกรรมปก กุณทีรา บงแก้ว • ออกแบบรูปเล่ม ญาณิศา งานเพียรเลิศ, วรณศิลป์ สุวิหะเสถียร

พิสูจน์อักษร สุพิชา อัศวเสนา, กมลวรรณ สมรูป

คำนำสำนักพิมพ์

ซินโซรัมใช้ชีวิตครั้งที่สื่อย่างปล่อยวางยิ่งกว่าชีวิตครั้งไหนๆ และพบว่าความสัมพันธ์ของเขากับเพื่อนร่วมทีมภาคอากาศดีกว่าในทุกชีวิตที่ผ่านมา ทั้งยังดีใจที่ได้ดูแลลูกทีมได้สมกับตำแหน่งหัวหน้า และเมื่อล่วงรู้ความรู้สึกที่ฮันแทอุนมีต่อตัวเองอย่างลึกซึ้ง เขาจึงตัดสินใจทำบางอย่างเพื่อชดเชยที่อีกฝ่ายตายแทนกันมาตลอด

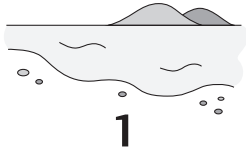
ความสุขที่ได้รับครั้งนี้ทำให้ซินโซรัมอยากมีชีวิตอยู่ เขาเร่งรัดวางแผนรับมือปรากฏการณ์รอยแยกขนาดใหญ่ด้วยข้อมูลจากชีวิตก่อนหน้าทั้งสามครั้ง

ลูบชีวิตของซินโซรัมในครั้งนี้จะยาวนานแค่ไหน และเขาจะได้ใช้ชีวิตอย่างที่ต้องการหรือไม่ มาร่วมเอาใจช่วยไปด้วยกันนะคะ

Rose

A composite image featuring a city skyline at night in the foreground, with various skyscrapers and buildings illuminated. The background is a dark, starry sky with a prominent, bright starburst or nebula-like formation in the upper center. The overall composition suggests a theme of urban life under a vast, cosmic sky.

Cloudless Sky บทที่ 2

Beat Around (1)

เป็นครั้งแรกที่เสียงฝีเท้าดังขึ้นในห้องพักซึ่งว่างเปล่ามาหลายวัน ปกติห้องนี้จะมีเสียงเพียงเล็กน้อย ส่วนห้องข้างกันที่มักจะส่งเสียงอะอะกลับไร้รู้สึกละเอียดตลอดช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมา

เสียงเท่านั้นผ่านห้องนั่งเล่นมาหยุดอยู่หน้าประตู หลังจากลี้เลครู่หนึ่ง เจ้าของฝีเท้าก็มองไปยังประตูที่ถอดบานพับออกแล้วเอนพิงกรอบประตู สุดท้ายเขาก็ขยับบานประตูไปวางไว้ข้างๆ ก่อนจะก้าวข้ามเขตห้องไปห้องนั่งเล่นยังเหมือนตอนที่เคยเหลือบมองเข้ามา เขาเดินข้ามห้องนั่งเล่นและเข้าไปในห้องนอน ห้องนอนนั้นดูเหมาะกับคำว่ารก หนังสือหลายสิบเล่มวางกองอยู่รอบเตียงประหนึ่งห้องทดลองของคนประหลาด นอกจากหนังสือวิทย์ที่เกี่ยวกับรอยแยกแล้ว ยังมีหนังสือด้านมนุษยศาสตร์อีกด้วย

ในห้องเต็มไปด้วยหนังสือ บนเตียงเต็มไปด้วยหมอนและหมอนข้างประมาณเจ็ดใบซึ่งวางไม่เรียบร้อย และมีหนังสือวางเบเอยู่อีกหลายเล่มจนมีพื้นที่ไม่เพียงพอให้คนคนหนึ่งเอนตัวนอน ไม่ว่าจะนอนหันศีรษะไปทางไหนก็รู้สึกเหมือนถูกฝังอยู่ที่นี้

เขาเจอหนังสือที่เคยเห็นมาก่อนตรงหัวเตียง

การตีความภาษามือ : หลักสูตรขั้นสูง (2)

มือที่หยิบหนังสือมาพลิกปกดูห่อหุ้มด้วยผ้าพันแผล มือทั้งสองข้างของชายผู้นี้ถูกพันเป็นมัมมี่ แต่นอกเหนือจากนี้ก็ไม่มีร่องรอยบาดแผลใหญ่

ใดๆ จากนั้นเขาก็เหยียดแขนไปหยิบหมอนซึ่งปกติเจ้าของห้องใช้นอนมาถึงไว้แนบตัว ก่อนจะเดินไปในห้องแต่งตัวที่อยู่ติดกับห้องนอน

ห้องแต่งตัวถูกจัดอย่างเป็นระเบียบแตกต่างจากห้องนอน ชุดสูทสีดำคันทาแขวนอยู่ด้านหน้า ส่วนชุดลำลองแขวนอยู่ในตู้เสื้อผ้าบิลท์อินที่มีกระจกในตัว แทอุเปิดประตูตู้เสื้อผ้าหยิบเสื้อสเวตเตอร์และกางเกงซึ่งวางอยู่บนสุดออกมาใส่ไว้ในกระบะ

เจ้าของห้องนี้นอนอยู่โรงพยาบาลตั้งแต่หลังทำลายรอยแยกระดับหนึ่งบนภูเขาบุกยันจนจนถึงตอนนี้ คนที่เข้ามาในห้องนี้ก็ได้รับบาดเจ็บจนต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลหลายวันเช่นกัน แต่ก็ไม่ได้บาดเจ็บเท่าชินโซรุมที่เป็นเจ้าของห้อง

ตอนที่เขาฟื้นจากการผ่าตัดมือซ้าย โซรุมยังคงหลับอยู่ อีกฝ่ายมีผ้าพันแผลทั่วทั้งร่างกายพร้อมชุดถ่ายเลือดหลายชุด ดวงตาปิดลงอย่างสงบราวกับกำลังหลับฝันยาวนาน โซรุมอยู่กับการนอนที่ตัวเองรักมากและไม่ตื่นอีกหลายวัน

ระหว่างนั้นแทอุก็ฟื้นตัวพอที่จะเคลื่อนไหวได้ ผู้ป่วยซึ่งอยู่เตียงข้างๆ มีแนวโน้มจะต้องนอนโรงพยาบาลอีกนาน เขาจึงสามารถไปเอาเสื้อผ้าหรือสิ่งของที่จำเป็นต้องใช้มาให้ได้ตามคำขอ

เขาเปิดลิ้นชักใต้ราวแขวนเสื้อ ชุดชั้นในมักเก็บไว้ในลิ้นชักซ่อนที่อยู่ใกล้ห้องน้ำ โซรุมก็เช่นกัน

แทอุหยุดอยู่หน้าชุดชั้นในที่จัดวางอย่างเป็นระเบียบ ในส่วนของเสื้อผ้าเขาแค่หยิบชุดซึ่งอยู่ด้านบนสุด แต่พอเป็นชุดชั้นในก็ไม่รู้ว่าจะเลือกอะไร พอเขาชะงักมือและเอาแต่มองพวกมัน ก็ยิ่งรู้สึกเหมือนว่าตัวเองกลายเป็นคนแปลกๆ

สุดท้ายเขาก็หยิบสองตัวที่อยู่ด้านนอกสุดออกมาและรีบเอาใส่กระบะเหมือนกำลังทำอะไรผิด จากนั้นก็ปิดตู้เสื้อผ้าแล้วกลับเข้าห้องตัวเองผ่านประตูพังๆ

ห้องข้างๆ กลับมาเงียบสงบอีกรอบ

ไม่นานจากนั้นประตูห้องพักผู้ป่วยในโรงพยาบาลที่เจ้าของห้องพักอยู่

ก็เปิดออก มีกลิ่นยารุนแรงอยู่ภายในห้องผู้ป่วยเดี่ยวสีขาว เนื่องจากโซรมีบาดแผลลึกจึงต้องได้รับการฆ่าเชื้อและรักษาเป็นประจำ

ลมที่พัดจากหน้าต่างทำให้รู้สึกแผ่นบางสั่นไหว ไตนั้นเป็นเตียงว่างเปล่า มีเพียงกองผ้าห่มซึ่งสภาพเหมือนมีใครหลุดออกมา

“...”

โซคยังดีที่เสาน้ำเกลือก็หายไปเช่นกัน

เทอูนวางกระเป๋านำมาด้วยไว้บนเก้าอี้คนเฝ้าใช้ จากนั้นก็โยนหมอนลงบนเตียงแล้วออกจากห้องไป

บนชั้นดาดฟ้าของโรงพยาบาล มีคนสวมชุดผู้ป่วยนั่งห่มหมอนอยู่บนราวกันดาดฟ้า ถ้าเป็นคนธรรมดาคงจะชนลูกเมื่่อมองทิวทัศน์ใกล้ๆ ได้ฟ้าเท้า แต่เขาคือผู้พิทักษ์ที่เหาะไปบนท้องฟ้าได้ สำหรับเขา นี่ไม่ใช่ความสูงที่ทำให้หวาดกลัว

ถึงจะตกจากความสูงระดับนี้ เขาก็มีร่างกายแข็งแรงก็คงพูดได้ว่า ‘โหยย เจ็บจัง!’ เท่านั้น ทว่าตอนนี้สภาพร่างกายของเขายังไม่สมบูรณ์นักจึงอาจจะเจ็บกว่านั้นก็ได้

คว้นลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าสีฟ้าสดใส เขาขมวดคิ้วขณะกักกันกรองนุหรืออีกครั้ง มือสัมผัสบาดแผลใต้ออกที่ยังไม่หายดี แม้ว่าร่างกายจะเต็มไปด้วยยาแก้ปวด แต่ความเจ็บปวดก็ยังคงอยู่

ถึงกระนั้นโซรมก็ยืมได้

ดันเจี้ยนภูเขาบุกอันซานที่เดิมที่คร่าชีวิตผู้พิทักษ์ของศูนย์ใหญ่ไปมากมาย ลึนสุดลงโดยไม่มีผู้เสียชีวิต นี่เป็นผลลัพธ์ที่ดีกว่าชีวิตที่สาม

หากมีผู้เสียชีวิตและมีความขัดแย้งกับสาขาพูซาน ดันเจี้ยนใหญ่ครั้งที่สามจะเริ่มต้นด้วยบรรยากาศที่เลวร้ายที่สุด ถึงจะรู้เรื่องนี้อยู่แล้ว แต่จนถึงตอนนี้เขาก็ยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นและหยุดดันเจี้ยนขนาดใหญ่ได้

ปัจจัยที่ใหญ่ที่สุดซึ่งทำให้เรื่องต่างๆ ได้รับการแก้ไขอย่างดีคือการมีอยู่ของอันแทอุน ในชาติที่แล้วเขาไม่รู้ว่าอันแทอุนที่เพิ่งตื่นรู้แข็งแกร่งขนาดนั้นจึงไม่ได้ใช้อีกฝ่ายเติมกำลัง

แม้ครั้งนี้ทั้งสองคนจะบังเอิญตกลงไปใกล้รอยแยก ทว่าสุดท้ายแล้ว ก็ต้องขอบคุณอันแทน เพราะแบบนั้นพวกเขาจึงทำลายรอยแยกได้สำเร็จ ในทางกลับกันพวกเขาก็ได้รับบาดเจ็บไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งโซรัม ที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสที่สุดนับตั้งแต่เริ่มต้นชีวิตที่สี่ แต่นั่นก็ถือเป็นสิ่งตอบแทน ซึ่งจ่ายไปในราคาถูกๆ

ขณะที่เขาอยู่ในโรงพยาบาล มินก็ก่อดิตต่อมา

[ขอโทษที่ไม่ได้ไป]

ข้อความสั้นๆ ซึ่งเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดถูกส่งมาในห้องแชตกลุ่ม สามคนที่มิก้าอึดด้วย บางทีมินก็อาจจะอยากมาแต่ถูกคนอื่นห้ามไว้ แทนที่จะบอกว่าไม่เป็นไร โซรัมกลับตอบว่านายทำถูกต้องแล้ว ไม่ต้องกังวล

“แฮปปี้เอ็น딩”

จนถึงตอนนี้

บางทีเวลาที่เขาจะได้ใช้ชีวิตเป็นหัวหน้าจอมซี้เกียจของทีมเจ็ดอาจจะ นานกว่าที่คาดไว้เล็กน้อย โซรัมพ่นลมหายใจออกจากลำคอเบาๆ ขณะที่เขามองวิวรอบดาดฟ้า เพราะเบื่อกับเพลงที่ปล่อยในช่วงที่ต้องย่นเวลา ซ้ำๆ เขาจึงฮัมเพลงที่ปล่อยตั้งแต่ก่อนการย่นเวลาจะเกิดขึ้น

“อย่าแปลกใจถ้าได้บินข้ามท้องฟ้าอย่างอิสระ”

เขาเผยหน้าพร้อมขยับริมฝีปากเบาๆ ตามเนื้อเพลง บนจออิเล็กทรอนิกส์ ที่ในชาติก่อนเคยขึ้นข้อความไว้ล้อลยต่อเขา ตอนนี้เป็นโฆษณาารถยนต์ น้ำหอม และอื่นๆ ประชาชนอาจเกิดความวิตกกังวลอยู่ชั่วข้ามคืนหลังเห็นข่าว แต่ทุกคนก็กลับมาใช้ชีวิตประจำวันในวันรุ่งขึ้นตามปกติ

ตึกนัมซานทาวเวอร์ ตึกขนาดใหญ่ ตึกขนาดเล็ก บ้านเก่าๆ โรงเรียน ถนนคดเคี้ยว รถมากมาย โซรัมมองพลางสูดหายใจเข้าลึกๆ รวากับกำลังกลืนเสียงทั้งหมดที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานี้ลงไป จากนั้นก็พ่นควันออกมาเหมือนจะทิ้งร่องรอยไว้ ควันบุหรี่ปุ้งกระจายไปทุกทิศทางอย่างรวดเร็ว

เป็นครั้งแรกที่เขาารู้สึกเหมือนได้มีชีวิตใหม่ ไม่ใช่ทหารรบแพ้ใน

ชาติที่แล้ว เขาไม่เคยคาดหวังเลยว่าจะได้สัมผัสกับความสำเร็จในชีวิตนี้

ประตูดาดฟ้าซึ่งอยู่ด้านหลังเปิดออก โซรัมทำเพียงหันไปมองและ
ตกทายอีกฝ่ายด้วยสายตา ผู้ที่มาใหม่ขมวดคิ้วเล็กน้อยเมื่อเห็นคนป่วย
นั่งหมิ่นเหม่อยู่บนราวกันดาดฟ้า เขาอาจเป็นกังวลเพราะโซรัมยังสวมชุด
ผู้ป่วยโดยลากเสาน้ำเกลือไว้ด้านหลังประหนึ่งเป็นทาง

หลังจากได้เห็นพลังของแทออนและมุ่มต่าง ๆ ของอีกฝ่ายที่ไม่เคยรู้
มาก่อนในชีวิตที่ผ่านมา ภาพเงาซึ่งเขาเคยฉาบมันทับบนตัวอีกฝ่ายก็เลือนราง
ไปเช่นกัน

อืม พอนึกถึงความทรงจำเมื่อก่อน ก็ไม่อยากจะรบกวนเขาโดยไม่
เหตุผล

บางทีในชีวิตนี้เราอาจเป็นเพื่อนกันได้ก็ได้

ดวงตาของโซรัมที่มองแทออนค่อย ๆ หริ่ง

แทออนเดินเข้ามายืนข้าง ๆ โซรัม

“คุณชินโซรัมครับ”

โซรัมเอียงศีรษะ

“จำสัญญาที่ให้ไว้ตอนท้ายของด้นเจี้ยนได้ไหมครับ”

โซรัมสบตาอีกฝ่ายครู่หนึ่งแล้วgrimaceปากซีดเขียวขึ้น

“ครับ จำได้ครับ”

เสียงของโซรัมแหบแห้ง นั้นเป็นเพราะเขาอนมานาน ถึงแผลจะ
หายดีแล้ว แต่เพราะมิใช่จึงคอบวม จนถึงตอนนี้ความเป็นคนป่วยยังปรากฏ
ชัดอยู่บนใบหน้า

แทออนก้าวเข้ามาใกล้มากขึ้น เขายื่นมือไปหาโซรัม มือที่ยื่นเข้ามา
เหมือนกำลังจะเชกศีรษะกัน แต่แทนที่เป้าหมายจะเป็นหน้าผาก เขากลับ
ดึงไหล่โซรัมซึ่งนั่งอย่างน่าหวาดเสียวแทน

“ชินโซรัม เคยบอกแล้วใช่ไหมว่าตอนป่วยให้อยู่นิ่ง ๆ อย่าดิ้อ”

“...”

หมายถึงเรื่องที่เขาคงไม่ไหวเลยออกมาทางหน้าต่างสินะ

โซรัมคิดว่าการพูดแบบเป็นกันเองของแทออนฟังดูอึดอัดมาก บางที

อาจเป็นเพราะอีกฝ่ายต้องการพูดในสิ่งที่อยากพูดในสถานการณ์เร่งรีบ จึงดูไม่ตะขิดตะขวงใจและเป็นธรรมชาติมาก

โซรัมจับมือเธอลงด้านล่าง

“นี่”

เขากอดอก ลักยิ้มบนแก้มตอบกตลิกกว่าปกติ

“ตอนนี้เป็นเวลาทำงานนะ”

ใต้ห้องฟ้าสีครามของวันธรรมดา ผู้คนต่างเดินกันขวักไขว่ คำขอที่ว่า “ผมอยากคุยแบบเป็นกันเองนอกเวลาทำงานครับ” ถูกสกัดไว้แบบนี้ โซรัมกระโดดลงจากราวกันดาดฟ้าเบาๆ

“ไปกันครับ คุณอันแทออน”

แทออนไม่มีปัญหากับการเคลื่อนไหวแล้ว ยกเว้นมือสองข้างที่กระตุกเฟื่องผลานกัน

วันแรกที่เขาถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล เขามีอาการกระตุกแขนขั้ว แต่ก็หายเป็นปกติภายในสองวัน มือซ้ายซึ่งมีอาการบาดเจ็บหลายอย่าง ทั้งมีแผล โดนพิษ และกระตุกหักยังต้องถูกพันด้วยผ้าพันแผล ถึงอย่างนั้นเขาก็เคลื่อนไหวได้ตามปกติ ส่วนอาการบาดเจ็บที่เหลือสามารถรักษาแบบผู้ป่วยนอกได้

ด้วยเหตุนี้แทออนจึงอาศัยอยู่ในห้องพักแทนห้องผู้ป่วยในโรงพยาบาล และสุดท้ายก็ต้องคอยเอาสิ่งของต่างๆ ไปให้โซรัมที่ยังออกไปไหนไม่ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการออกจากโรงพยาบาล แน่แน่นอนว่าเขาไม่ได้รู้สึกขุ่นเคืองใจอะไร

พอใกล้เที่ยง แทออนก็เปิดประตูห้องผู้ป่วยอีกครั้งพร้อมถือหนังสือมาสองเล่ม

เขามองไปทางเตียงเป็นอันดับแรกก่อนจะหรีดตาลง ก่อนหน้านั้นเตียงเคยว่างเปล่า แต่วันนี้...มีก้อนสีขาวขนาดใหญ่หมักมานอนอยู่บนเตียง และด้านหลัง

ก่อนสี่ขาจะมีหางสี่ขาส่ายดุจดิก

แทอนปิดประตูห้องแล้วค่อยๆเดินเข้าไปใกล้เตียง

โล่งอกที่เจ้าของห้องไม่ได้หายไปไหน เขาอนอนนิ่งๆโดยเอาหน้าอกและขาแนบกับอุ้งเท้าสี่ขาของอาอิลหม้ายักษ์

“ทำอะไรครับ”

“...สัตว์บำบัดครับ”

“เหรอครับ”

“อายองว่าอย่างนั้นนะคะ...”

ตอนเช้าอายองแวะมาเยี่ยมโซรัมก่อนไปโรงเรียน เธอเรียกอาอิลออกมาและสั่งให้เผ่าฟ้าโซรัมไว้ พอโซรัมจะขยับตัว อาอิลก็เห่า “โง่ง!” และกดหน้าอกโซรัมด้วยฝ่าเท้านุ่มสี่ชมพูเหมือนเยลลี่

“อา รู้แล้วนะ ฉันจะไม่ออกจากห้องและจะอยู่เฉยๆ!”

“โง่ง!”

“ฉันอยู่ที่นี่มาหลายชั่วโมงแล้วรู้ไหมไอ้หมา นี่มันไม่ดีต่อสุขภาพนะเว้ย!”

“โง่ง! โง่ง!”

“ถ้ายังทำแบบนี้ต่อ ฉันจะถอดแกออกจากร่างมาส่งมาสคอตของทิมภาคอากาศ!”

“โง่ง!”

ไม่ว่าจะฟังเข้าใจหรือเปล่า แต่อาอิลก็ตอบรับคำบ่นของโซรัมอย่างกระตือรือร้น โซรัมผ่อนคลายร่างกายอย่างอ่อนแรงพร้อมสี่ขน้ายอมแพ้

“ติดต่อกับอายองช่วงพักแล้วบอกให้ยกเลิกการเรียกตัวอาอิลหน่อยนะคะ”

“...”

“คุณฮันแทอน ผมเห็นชัดเจนว่าคุณมาแล้ว แต่ทำไมไม่เห็นพุดอะไรเลยล่ะ”

“ทำได้ดีมาก”

แทอนชมและลูบหลังอาอิล อาอิลซึ่งยังวางฝ่าเท้าบนตัวโซรัมเงยหน้า

พลางเอียงศีรษะเข้าหามือที่ลูบไล่

“ไม่ อย่าไปชมสิครับ ผมคิดว่าผมจะขยับตัวไม่ได้จริง ๆ แล้วนะ”

แหวนลากเก้าอี้มานั่ง ก่อนจะใช้สองมือจับและลูบคางกับศีรษะของ อาอิล อาอิลส่งเสียงครางอย่างอารมณ์ดี โซรัมซึ่งยังถูกกดอยู่ใต้ฝ่าเท้า เห็นแบบนี้จึงพูดว่า

“คุณฮันแหวนรับมือกับสัตว์ใหญ่เก่งดีนะครับ”

“ผมเคยเลี้ยงวัวครับ”

“อา อย่างนี้เอง อาอิลคงจะตัวเล็กกว่าว้าว...”

อาอิลที่ถูกลูบสายหางแรงขึ้นเรื่อย ๆ ร่างกายค่อย ๆ เอียงไปหาแหวน โดยไม่รู้ตัว แต่ด้วยท่าทางตอนนั้นมันจึงทำแบบนี้ได้ลำบาก

ในที่สุดอาอิลก็ยอมแพ้ให้กับมือซึ่งดูไม่ใส่ใจแต่เกาบริเวณที่ตัวเอง คั่นได้อย่างถูกต้อง เดิมทีสุนัขปอมเมอเรเนียนไม่ใช่สายพันธุ์ที่ซื่อสัตย์ต่อคำสั่ง ของเจ้าของมากนัก แต่เป็นสุนัขพันธุ์น่ารักที่ชอบได้รับความรักมากกว่า อาอิลลุกจากเตียงและวางศีรษะกับอุ้งเท้าหน้าบนต้นขาของแหวนพลางส่งเสียง ครีด... ด้วยเหตุนี้โซรัมจึงได้รับอิสระ

หลังจากผ่านไปหลายชั่วโมง ในที่สุดโซรัมก็ได้ลุกขึ้นนั่ง เขาหมุนไหล่ และเมื่อก้าวขาออกนอกเตียง

“ครีด...”

“...”

สายตาของหมาน้อยและชายที่กำลังลูบมันหันไปหาโซรัมทันที

“...ทำไมทุกคนที่มาเยี่ยมไข้ต้องจ้องผมเหมือนผมเป็นเด็กเกรงที่ค่อย แต่จะสร้างปัญหาล่ะครับ”

“เรื่องนั้นคุณฮันโซรัมรู้ดีที่สุดไม่ใช่หรือครับ”

“ไม่ไปไหนหรอกครับ สภาพแบบนี้จะเอาแรงที่ไหนไปก่อเรื่องได้ละ”

โซรัมลุกยืนและหมุนไหล่เล็กน้อยราวกับจะพิสูจน์สิ่งที่ตัวเองพูด

“ว่าแต่คุณฮันแหวนออกจากโรงพยาบาลแล้วหรือยังไม่ออกครับ เห็น ออกไปไหนมาไหนทุกวันเลย ทั้งที่ป้ายชื่อก็ยังติดอยู่ที่ห้องผู้ป่วยข้าง ๆ ผม”

“ผลตรวจบอกว่าผมออกจากโรงพยาบาลได้แล้วครับ แต่ผู้อำนวยการ

บอกให้พักรักษาตัวในโรงพยาบาลและลาป่วยเพื่อพักผ่อนอีกสองสามวัน
ผมเลยตัดสินใจจะออกไปพร้อมกับคุณชินโซว์”

“อา พอดีเข้าใจ...”

“โง่ง!”

“รู้แล้ว! ไม่ออกไปไหนแล้ว อยู่บนเตียงเฉย เห็นไหม”

อาอิชิซึ่งยังไม่ยอมละทิ้งการโดนลูบจ้องโซว์มเซมิ่งเพื่อจับตาดู โซว์ม
ที่ร่างกายปวดเมื่อยยังไม่ทันได้ยืดเส้นยืดสายอย่างเต็มที่ พอเห็นสายตา
ของอาอิชิก็ป็นกลับขึ้นเตียง ทว่าเขาไม่ได้เอนตัวนอน แต่กลับนั่งขัดสมาธิ

“นี่ อาอิชิ มานี่”

“โง่ง”

แทนที่จะไปหาโซว์ม อาอิชิกลับตีทางลงบนเตียงเป็นการถามว่า ทำไม
อะไร

“ไม่ใช่ มาหาคันเร็ว”

“...”

“จำคนที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกันมาเป็นปีไม่ได้ แต่ดันไปหลงไหลฝ่ามือ
เจ้าเล่ห์ที่เคยเลี้ยงวัวเรอะ...”

“พูดอะไรนะครับ”

ก๊อก ๆ บทสนทนาของพวกเขาถูกขัดจังหวะด้วยเสียงเคาะประตูห้อง

“ครับ”

“คนใช้ชินโซว์ม ขออนุญาตนำอาหารมาเสิร์ฟค่ะ”

“อา ครับ”

อาหารมาถึงตรงเวลา เมื่อเห็นคนแปลกหน้าปรากฏตัว อาอิชิก็ลุกขึ้น
และไปยืนข้างหน้าต่างกับจะปกป้องทั้งสองคนไว้ แต่พอดมกลิ่นจากถาดอาหาร
มันก็กลับมาที่ข้างเตียงเหมือนเดิม

โต๊ะถูกจัดไว้บนเตียงโดยมีอาหารวางอยู่บนนั้น แม้ว่าเขาจะกินอาหาร
ปกติที่ไม่ใช่ข้าวต้มได้แล้ว แต่กับข้าวก็จิตสนิท เช่น กิมจิขาว ไข่ตุ๋น ปลา
และผัดลูกชิ้นปลา ซุปที่ยกมาพร้อมกันคือซุปมันฝรั่งจืด ๆ โซว์มซึ่งเป็น
คนเกาหลีชื่นชอบซุปรสเผ็ดเค็ม สตู หม้อไฟ หรือก็คืออาหารสีแดง

เขาจึงบ้วนปากเล็กน้อย

จากนั้นห้องแชตกลุ่มของทีมเจ็ดก็ตั้งขึ้น

อายอง : [พี่แทฮุนถึงโรงพยาบาลแล้วหรือ]

ฮันแทฮุน : [อืม]

อายอง : [โอเค เปลี่ยนไม้พลัดได้]

แล้ววาอิลก็ถูกควันสีแดงปกคลุมก่อนจะหายไป พยาบาลเผยยิ้มกว้าง
เต็มทีเมื่อเห็นปอมเมอเรเนียนยักษ์แสดงความเสียใจให้เห็น

“กินให้อร่อยนะคะ”

ดังนั้นในห้องผู้ป่วยจึงเหลือเพียงคนสองคน

โซรัมใช้ช้อนคนชุป เขากินชุปมันฝรั่งไปหนึ่งช้อนแล้วพึมพำว่า “รสชาติ
เหมือนน้ำเปล่า...” ก่อนจะมองแทฮุนทั้งที่ช้อนยังคาอยู่ในปาก

“มือเป็นยังบ้างครับ”

“ปกติครับ เกือบจะสมานหมดแล้ว”

“อืม”

ในทางกลับกัน มือของโซรัมเป็นเพียงอวัยวะเดียวที่ยังปกติดีอยู่
ร่างกายส่วนอื่นยังไม่หายดี ด้านในของชุดผู้ป่วยตัวหลวมจึงเต็มไปด้วย
ผ้าพันแผล

ถึงอย่างนั้นหมอก็ยังบอกว่า หลังจากที่เขารู้สึกตัว ร่างกายของเขาจะ
ดีขึ้นเร็วมากอย่างไม่น่าเชื่อด้วยคุณสมบัติการฟื้นตัวของระดับหนึ่ง บางที่
สิ่งที่ต้องพันแผลนานกว่าอาจเป็นมือซ้ายของแทฮุนซึ่งตอนนี้ถูกพันเหมือน
ถุงมือเตาอบ

“มือของฮันแทฮุนนี่ดูไม่ได้เลย ถูกบาดด้วยดาบ แคมพิชยังเข้าไปใน
บาดแผล กระดูกก็ร้าวอีก”

“โชคดีที่ผมต้องกังวลแค่เรื่องมือ ไม่ใช่ทั้งตัวเหมือนใครบางคน”

โซรัมเหลือบมองและยกตะเกียบที่ใช้จิกเนื้อปลาซึ้ออีกฝ่าย

“ที่นายบอกว่าจะคุยแบบเป็นกันเองกับฉันเพราะจะทำแบบนี้หรือ

จะได้เซะเพิ่มเป็นสองเท่านี้เธอ”

“ก็นายเริ่มก่อนนี่”

เทอญยังพูดต่อโดยไม่ยอมแพ้

สองสามวันมานี้โซรัมใช้ทั้งภาษาสุภาพและเป็นกันเองผสมกันไปมาตามแต่ที่เจ้าตัวต้องการ ส่วนเทอญก็ตอบสนองไปตามที่โซรัมใช้

ตอนแรกมันเป็นข้อเสนอที่เกิดจากความรู้สึกท่างเห็นเล็กน้อยซึ่งกวนใจเขา ทว่าระยะห่างดังกล่าวไม่ได้แคลงเพราะการพูดแบบเป็นกันเอง แต่เป็นเพราะได้ใช้เวลาแห่งความเป็นความตายด้วยกัน หลังตื่นขึ้นมาและเจอหน้ากันครั้งแรก เขารู้สึกว่ากำแพงที่โซรัมสร้างขึ้นตรงหน้าอ่อนยวบลงเล็กน้อย ดังนั้นจึงไม่มีเหตุผลที่จะยืนกรานให้พูดแบบเป็นกันเองอีก และเขาก็ไม่มีปัญหาอะไรหากโซรัมพูดแบบสุภาพผสมกับพูดแบบไม่เป็นทางการอย่างติดตลก

“มีของอะไรในหอพักที่อยากได้อีกหรือเปล่า”

โซรัมเคี้ยวกิมจิขาวแล้วส่ายหน้า

“พรุ่งนี้มาอีกไหม”

“ยังไงก็ต้องมาทำแผลอยู่แล้ว”

“ไม่เป็นไร แค่มาทาแผลแล้วก็กลับไปเลย วันหยุดอันมีค่าแท้ๆ กลับไปพักที่ห้องเถอะ พอหายดีก็กลับไปทำงานเมื่อไหร่ คงได้รอสแตนดบายทำงานยี่สิบสี่ชั่วโมงแน่ๆ เวลาแบบนี้ต้องพักผ่อนสิ”

“ไม่เป็นไร ไม่มีอะไรทำอยู่แล้ว”

“ถ้าไม่มีอะไรทำก็แค่ไปนอนสิ” ช้อนที่ใช้ตักข้าวชะงักกะทันหัน “ค่อยมาวันที่ออกโรงพยาบาล ออกไปด้วยกัน”

“...”

“มันเป็นพิธีออกจากโรงพยาบาลนะ เอ่อ จะอธิบายยังไงดี เดินพรหมแดง? ขบวนแห่เฉลิมฉลองการออกจากโรงพยาบาล? คือต้องอยู่ต่อหน้าผู้คนนะ...”

“รู้แล้ว เคยเห็นคลิปปอยู่”

“หือ ของใคร”

“ตอนนายเข้าโรงพยาบาลหลังจัดการต้นเจี้ยนอุโมงค์ซังโด”

“อา ของสองปีก่อนหรือเปล่านะ คันดูทุกอย่างเลยนะเนี่ย”

จู่ๆ ไชรัมย์ที่กำลังกินข้าวก็มองไปทางหน้าต่าง ท้องฟ้าเมื่อเข้าสู่เดือนแห่งครอบครัว¹ ดูแจ่มใส แสงตะวันดูมุกมาเกาะตรงขอบหน้าต่างแล้วบินไป

“เหลืออีกสามวันใช้ไหมนะ”

หมายถึงระยะเวลาการรักษาตัวในโรงพยาบาล ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์แล้วที่ไชร้มนอนอยู่ในห้องผู้ป่วยเดียว

ลมแรงซึ่งพัดมาจากหน้าต่างทำให้เส้นผมของไชร้มพลิ้วไหว ขณะที่เขาก็นั่งมองไปทางหน้าต่างอีกครั้ง หมอกสีน้ำเงินก็แพร่กระจายจากปลายนิ้ว และหน้าต่างที่เปิดอยู่ก็ปิดซ้ำๆ เมื่อเสียงรบกวนจากภายนอกหายไป เสียงของคนสองคนที่อยู่ข้างในก็เริ่มชัดเจนขึ้น โดยเฉพาะเมื่อเป็นการไต่ขึ้นของระดับหนึ่ง

คนสองคนนั่งใกล้กันเงียบๆ ผู้ชายผมสีน้ำตาลอ่อนรูปร่างค่อนข้างผอมบางอยู่ในชุดตัวหลวมซึ่งพันแผลรอบตัว ต่อให้ไม่อยากมอง แต่สายตา ก็ถูกดึงไปราวกับนั่นเป็นสิ่งที่เดียวที่ดึงดูดสายตา

เขาถามไม่สามารถละสายตาจากไชร้มได้สักหนึ่ง เขาอยากเริ่มบทสนทนา ทว่าปากที่ไม่เก่งเรื่องพูดกลับแห้งเหือด

ก่อนที่เขาจะนึกหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งออก ไชร้มก็หันมามองเสียก่อน

“ไปได้แล้ว... ไว้เจอกันวันออกจากโรงพยาบาลนะครับ คุณฮันแทฮุน”

จากนั้นก็โบกมืออย่างไร้เยื่อใย

ตรงหน้าประตูหลักของโรงพยาบาลมีทางม้าลายยาว ถ้าข้ามไปแล้วเลี้ยวเข้าซอย ระยะทางไปยังอาคารศูนย์ใหญ่จะอยู่ที่หนึ่งร้อยเมตร มีการวางรั้วกัน

¹ในเดือนพฤษภาคมของเกาหลีใต้มีหลายวันซึ่งเป็นวันสำหรับครอบครัว เช่น วันเด็ก (วันที่ 5) วันพ่อแม่ (วันที่ 8) และวันคู่รัก (วันที่ 21) ด้วยเหตุนี้เดือนพฤษภาคมจึงมักถูกเรียกว่า ‘เดือนแห่งครอบครัว’

ชั่วคราวไว้ตามแนวถนน และผู้คนก็ออกมารวมตัวกันด้านนอกรั้วกันตั้งแต่เช้า พ่อค้าแม่ค้าที่รู้ข่าวต่างมาตั้งแผงขายดอกไม้และกระเช้าขนมกันตามทางจากสถานีรถไฟใต้ดินมายังถนนสายนี้ แฟนๆ ซึ่งรู้ว่าโซรมไม่ชอบของหวานเดินผ่านแผงเหล่านั้นไป แต่แผงขายของก็ยังขายดิบขายดีอยู่

ผู้พิทักษ์หมายถึงบุคคลที่ต่อสู้กับรอยแยก แต่จริงๆ ความหมายของคำว่าคนดังก็เข้ามาปะปนอยู่ในคำนี้ด้วย พิธีออกจากโรงพยาบาลถือเป็นหนึ่งในเอกลักษณ์ของผู้พิทักษ์

แผ่นป้าย ‘ขอบคุณที่ทำงานหนัก’ และ ‘ขอแสดงความยินดีที่ได้ออกจากโรงพยาบาล’ ถูกแขวนไว้บนถนนตั้งแต่เช้า กระทั่งศูนย์ใหญ่ซึ่งคอยป้องกันไม่ให้ระยะห่างระหว่างผู้พิทักษ์กับแฟนๆ ใกล้กันมากเกินไป ยังแจ้งวันและเวลาที่ผู้พิทักษ์จะออกจากโรงพยาบาลให้แฟนๆ รับรู้ และช่วยเหลือเรื่องการดำเนินการด้วย

ตัวละครหลักของพิธีออกจากโรงพยาบาลวันนี้คือคนสองคนที่ทำลายต้นเลี่ยนภูเขาบุกอันซานระดับหนึ่งได้

หนึ่งในนั้นกำลังอารมณ์เสีย แม้ว่าจะถอดชุดผู้ป่วยออกเป็นครั้งแรกหลังจากที่สวมมานานก็ตาม

“อา ฮันแทฮุน! อะไรเนี่ย!”

แทฮุนนำชุดลาลองซึ่งจะสวมในวันออกจากโรงพยาบาลมาให้ตามคำขอของโซรม โซรมไม่ได้เปิดถุงที่ใส่เสื้อผ้าดูเลย และเพิ่งเห็นของที่อยู่ในถุงวันนี้ เสื้อผ้าที่แทฮุนนำมาให้คือเสื้อเวดเตอร์สีขาวและกางเกงผ้าฝ้ายสีเบจอ่อน นี่ไม่ใช่กางเกงปาวประกาศว่าเป็นคนป่วยหรืออย่างไร มันอะไรกันเนี่ย!

โซรมคัดค้านอย่างรุนแรง ทว่าเป็นความไม่พอใจที่คนฟังไม่เข้าใจ

“มีปัญหอะไร”

“เป็นम्मมีก็ไม่ใช่ แล้วทำไมข้างบนก็สีขาว ข้างล่างก็สีขาว!”

“...ข้างล่างก็สีเหลืองนิดหน่อยไง”

“ไม่ใช่สีเหลือง! มันเป็นสีเบจ!”

“อา เข้าใจแล้ว”

ฮันแทฮุนทำหน้าที่เหมือนไม่รู้ว่ามีปัญหาคืออะไร ทั้งที่เพิ่งเอาเสื้อสีขาวและ

กางเกงสีอ่อนมาให้ ด้วยเซนส์แฟชั่นแบบนี้ เขาควรรู้สึกขอบคุณที่ผู้พิทักษ์
สวมชุดสูทเวลาทำงาน

และโซรัมก็โกรธมากกว่าเดิมเพราะอีกฝ่ายเอาเสื้อผ้าแบบนี้มาให้เขา
สวม แต่ตัวเองกลับสวมเสื้อผ้าปกติ ทว่าเอาเข้าจริงเทอูนเหมือนหยิบอะไรได้
ก็สวมสิ่งนั้นมากกว่า เขาสวมเสื้อยืดแขนสั้นสีดำ กางเกงยีน และคาร์ดิแกน²
สีน้ำเงินเข้ม ถึงกระนั้นเทอูนก็ยังดูดีกว่าโซรัมมาก

“อย่างน้อยก็เอาคาร์ดิแกนที่นายใส่อยู่มาให้ฉันเลย”

“...”

เทอูนยังคงทำหน้าที่เหมือนไม่รู้ปัญหา แต่ก็ถอดคาร์ดิแกนออกอย่าง
ว่าง่าย อย่างน้อยเขาก็ยังสวมเสื้อสีเข้ม ดังนั้นจึงดูดีอยู่ และด้วยเหตุนี้
เทอูนจึงสวมเพียงเสื้อยืดแขนสั้นท่ามกลางอากาศเย็น แต่นั่นก็ไม่ใช่ธุระ
ของการอะไรของโซรัม

เมื่อพวกเขาออกจากโรงพยาบาลก็เห็นผู้คนรวมตัวกันตรงถนนข้างหน้า
เทอูนซึ่งได้ยินคำอธิบายเกี่ยวกับพิธีออกจากโรงพยาบาลมาบ้างแล้วจึงตกใจ
เล็กน้อยเมื่อเห็นคนมากกว่าที่คิดไว้ แม้ว่าจะยังเข้าอยู่ก็ตาม แต่ผู้คน
จำนวนมากก็ยังมารวมตัวกันอยู่ด้านหลังรั้วกัน

เมื่อทั้งสองมาถึงจุดเริ่มต้นของถนน เสียงเชียร์และแสงแฟลช
ก็ระเบิดขึ้น มันดูเหมือนพรมแดงในเทศกาลภาพยนตร์ไม่มีผิด ผู้พิทักษ์
ไม่มีการแจกสายเชือกหรือจัดคอนเสิร์ต จึงไม่ค่อยได้พบปะประชาชนทั่วไป
โดยตรง ดังนั้นบนใบหน้าของผู้ที่มารวมตัวกันวันนี้จึงเต็มไปด้วยความคาดหวัง

โซรัมและเทอูนโค้งคำนับต่อหน้าพวกเขา คนนับไม่ถ้วนต่างส่งเสียง
เชียร์และปรบมือ

“ขอบคุณครับ”

เนื่องจากพิธีออกจากโรงพยาบาลมีความหมายในตัวเอง แฟนๆ จึงตั้ง
กฎขึ้นมาเองและปฏิบัติตาม พวกเขาไม่ป็นข้ามรั้วและไม่สร้างความวุ่นวาย
เช่นการผลักคนข้างหน้า โซรัมและเทอูนเดินผ่านไปโดยผลัดกันทักทาย

² เสื้อถักไหมพรมที่ผ้าส่วนหน้าผ่าออกและติดด้วยกระดุม

ทั้งด้านซ้ายและขวา พลังตอบคำถามที่ตั้งเข้ามาเป็นครั้งคราว

“โซรัม ขอบใจนะ!”

“สู้เก่งมาก!”

“ขอบคุณนะเทอรูน! อย่าเจ็บอย่าป่วยล่ะ!”

เสียงเชียร์ซึ่งส่งมายังผู้พิทักษ์ให้บรรยากาศคล้อยเสียงเชียร์คนดัง หรือนักกีฬาดาวเด่นอยู่มาก ดอกไม้และตุ๊กตาที่แฟน ๆ เตรียมไว้ปลิวเข้ามา ในเส้นทางที่ทั้งสองกำลังเดิน การเตรียมของขวัญที่ไม่ใช่ของแข็งยังเป็น หนึ่งในกฎด้วย เพราะอาจเป็นอันตรายได้หากถูกขว้างใส่

ของขวัญที่พวกเขาเก็บขึ้นมาไม่ได้ เจ้าหน้าที่ที่จะเป็นผู้รวบรวมและส่งต่อให้ภายหลัง แต่ทั้งสองคนก็พยายามรับของขวัญให้มากที่สุดเท่าที่จะ ขนได้ แม้ว่ามันจะน่าอาย แต่ผู้พิทักษ์ส่วนใหญ่ซึ่งมีพิธีออกจากโรงพยาบาล ก็สามารถชำระล้างความเจ็บปวดจากอาการบาดเจ็บได้ด้วยความภาคภูมิใจ

ขณะก้าวไปข้างหน้าพลังตกหาย เทอรูนก็หยุดเดินกะทันหัน จากนั้น จึงก้มมองตุ๊กตาที่หยิบขึ้นมา

เป็นเพนกวินสายพันธุ์หนึ่งซึ่งโด่งดังหลังจากปรากฏตัวในสารคดี เกี่ยวกับทวีปแอนตาร์กติกา เพนกวินอาเดลีที่มีดวงตาโปนเซดขึ้นข้างบน มี ชื่อเสียงด้านนิสัยฉุนเฉียวพอกๆกับหน้าตาที่ดูบูดบึ้ง จึงถูกเรียกว่าอันทพาล แห่งแอนตาร์กติกา

สมกับฉายาอันทพาลแห่งแอนตาร์กติกา เมื่อมีบางอย่างขวางหูขวางตา มันจะยกปีกขึ้นสองข้างและวิ่งเข้าไปสอยอย่างฉุนเฉียว เนื่องจากนิสัยดุร้าย ซึ่งมาจากร่างเล็กๆของมัน ดังนั้นแม้แต่เพนกวินที่ตัวใหญ่กว่าเพนกวินอาเดลี ก็ยังต้องถอยให้

“คุณฮันเทอรูนทำอะไรอยู่ครับ”

เพราะอยู่ต่อหน้าผู้คน โซรัมจึงกลับไปใช้คำพูดทางการกับอีกฝ่าย เทอรูนซึ่งกำลังมองตุ๊กตาเดินเข้าไปหาโซรัม จากนั้นก็ชี้ไปที่อีกฝ่าย

“ผม? เหมือนผมเหรอ”

“ครับ”

“เฮอะ ผมเนี่ยนะ...ดูยังงั้น...”

“เหมือนโซรัมเลย!”

“เหมือนกันเปียบเลย! เพนกวินอารมณ์ร้าย!”

“กองกำลังแอนตาร์กติกา!”

โซรัมขมวดคิ้วและหันไปมองหาที่มาของเสียง แพนๆ ซึ่งอยู่เหนือรั้วกัน ยึดอย่างร่าเริงและกดชุดเตอร์กล้อง แทอุนดันตุ๊กตาเพนกวินเข้าไปในอ้อมแขนของโซรัมแล้วเดินไปข้างหน้า

“คุณฮันแทอุนเหมือนอันนี้ครับ!”

โซรัมซึ่งวิ่งมาในสภาพที่เหมือนเพนกวินอาเดลียัดตุ๊กตามีขั้วโลกเหนือตัวใหญ่ใบหน้าบูดบึ้งใส่อ้อมแขนแทอุน หมิที่มีตารูปดวงจันทร์เสี้ยวกลับหัวทำหน้าที่เหมือนไม้สนใจและเบี่ยงทุกสิ่งบนโลก แทอุนจับหลังคอตุ๊กตามีขั้วขึ้นมาแล้วทำหน้าราวกับกำลังถามว่านี่คืออะไร

“อย่ายัดเยียดอะไรมาว่าสิครับ...”

“เหมือนเลย ฮันแทอุน!”

“เหมือนสุดๆ!”

ปฏิกิริยาแบบเดียวกันหลังไหลมาจากคนรอบข้างเหมือนตอนโซรัมสุดท้ายแทอุนก็พูดไม่ออกเช่นกัน โซรัมยิ้มเหมือนแก้แค้นสำเร็จ จากนั้นก็ก้าวนำหน้าไปพร้อมเหน็บเพนกวินอารมณ์ร้ายไว้ข้างตัว

“...ฮ่า”

นี่เป็นครั้งแรกที่ใบหน้าแข็งทื่อของแทอุนปรากฏรอยยิ้มต่อหน้าผู้คนมากมาย

และวันนั้นเองตุ๊กตาเพนกวินอาเดลีและตุ๊กตามีขั้วโลกที่ทั้งคู่อยึดขึ้นมาก็หายหมดบนช่องทางอินเทอร์เน็ต

“พักผ่อนเต็มที่ดีไหม”

“ให้พักแค่สิบวันเองเธอครับ”

ก่อนที่ผู้อำนวยการพักแรมจะชวนให้นั่ง โซรัมก็ทรุดตัวลงบนโซฟา

เรียบร้อยแล้ว

“ปากดีเหมือนเดิมแล้วแสดงว่าพักผ่อนมาเต็มที่สินะ”

ที่พูดแบบนี้ได้เพราะเขาจำภาพโซรมซึ่งเหวี่ยงเหล็กตัดปากทนต์ทุกซี่ทรมานจากอาการบาดเจ็บทั่วร่างกายได้เป็นอย่างดี หลังจากเรื่องการ์ดฟลอร์ การฝึกแบบเปิด และดันเจี้ยนระดับหนึ่ง ตามมาด้วยการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเป็นเวลาสิบวัน ต้องบอกว่าโชคดีแล้วว่าโซรมยังมีแรงพอจะทำตัวแบบนี้หรือเปล่า

ถึงอย่างไรผู้อำนวยการก็คิดจะให้โซรมได้พักผ่อนจากงานผู้พิทักษ์ไปสักพักหนึ่ง

“ฉันดีใจที่ทั้งคู่กลับมาอย่างปลอดภัยนะ วันนี้ฉันเรียกพวกเธอมาเพราะมีเรื่องต้องบอกให้รู้”

“เรื่องอะไรครับ”

“แผนกประชาสัมพันธ์ขอร้องมา ว่าอยากให้พวกเธอไปทำกิจกรรมสำหรับออกอากาศรวมถึงโฆษณา”

“อา ก็นะ คงต้องทำสินะครับ”

มันเป็นการโต้ตอบที่แทบจะไม่ค่อยเข้าใจ แต่โซรมพยักหน้าเหมือนคิดไว้แล้ว

“โซรมคงรู้ว่าทำไมถึงไม่ค่อยให้พวกผู้พิทักษ์เปิดเผยตัวเองต่อหน้ากล้อง เพราะถ้าอยู่ต่อหน้าสาธารณชน ก็จะมีประเด็นต่างๆ ตามมาอีกเยอะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมไม่สนใจเรื่องพวกนั้นอยู่แล้ว ส่วนคุณฮันแทอนก็เล่นอินเทอร์เน็ตไม่เป็นด้วย”

“ผมเล่นเป็นครับ”

“ซีโร่ ตอนอยู่การ์ดฟลอร์ยังบอกอยู่เลยนี่ครับ ว่าไม่ค่อยเล่นโทรศัพท์มือถือ”

แทอนหันหน้าหนีไปอีกทางไม่ค่อยด้วย

“พวกเขายังมีเป้าหมายที่จะส่งพวกเธอไปออกรายการด้วย โดยเฉพาะหลังจากดันเจี้ยนขนาดใหญ่ระเบิดขึ้น”

ตอนผู้คนกำลังตื่นตื่นที่สุด ไม่ใช่แค่เรื่องชื่อเสียงของพวกเขานั่น

แต่ยังรวมถึงตอนความเคารพในพลังของพวกเขากำลังแพร่หลายออกไป พวกเขาต้องไปปรากฏตัวในรายการต่าง ๆ ซึ่งไม่ได้ไปถ่ายรายการแนวสารคดี แต่เป็นแนวนันทิง

“เราไม่ใช่ทั้งพระเจ้าหรือผู้ช่วยชีวิต แต่ต้องแสดงแบบตลก ๆ ของเรา ก็เป็นคนเหมือนกัน ไหล่ของพวกเรา ก็เท่า ๆ กับของพวกเขาก็ใช่ แต่กำลังแบกความรับผิดชอบชีวิตคนนับไม่ถ้วนก็ตาม”

ผู้พิทักษ์รุ่นหนึ่งซึ่งปรากฏตัวในช่วงแรก ๆ ของเหตุการณ์ร่อยแฉก ถือเป็นวีรบุรุษที่ช่วยกอบกู้ประเทศอย่างแท้จริง การช่วยให้ประเทศรอดพ้นจากวิกฤตถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ต้องทำ และหากมีความล่าช้าหรือผิดพลาด ก็จะกลายเป็นโทษร้ายแรงทันที

ตอนนี้ก็ยังพูดได้ไม่เต็มปากว่าบรรยากาศที่น่าองุ่นหายไปจากคนรุ่นเก่าแล้ว แต่เมื่อเทียบกับเมื่อก่อนก็ถือว่าดีกว่ามาก เมื่อได้ใช้เวลาร่วมกับพวกเขานาน ๆ ก็ทำให้เกิดความคิดว่า “พวกเขาก็เป็นคนเหมือนกันและเป็นเจ้าหน้าที่รัฐด้วย” เมื่อจำนวนผู้พิทักษ์ระดับหนึ่งที่มีไม่ถึงสองหลักเพิ่มขึ้นและมีความหลากหลายมากขึ้น ภาพลักษณ์ของพวกเขาก็เปลี่ยนไปเช่นกัน

“ฉันรู้สึกขอบคุณพวกผู้พิทักษ์รุ่นใหม่ที่กำลังแบ่งเบาภาระ และนั่นคือสาเหตุที่ฉันไม่มีความตั้งใจที่จะทำให้คนซึ่งต่อสู้น้ำร่อยแฉกกลายเป็นวีรบุรุษที่ต้องมาแบกภาระของประเทศอีกครั้ง”

ผู้อำนวยการถอนหายใจสั้น ๆ

“ไม่งั้นฉันคงทนไม่ไหว”

แน่นอนว่าผู้ที่รับผิดชอบในระดับผู้อำนวยการและหัวหน้าสาขาในปัจจุบันต้องคอยรักษาคำที่ดีศรีขององค์กรไว้ แต่พวกเขาก็ไม่ใช่คนรุ่นหนุ่มสาว ซึ่งจะต้องยืนต่อหน้าสาธารณชนไปอีกสิบปีหรือยี่สิบปี

“...ถ้าพูดแบบนั้น ผมกับเจ้าหน้าที่อื่นก็พูดได้แค่ว่าต้องทำตามที่ผู้อำนวยการสั่งแหละครับ ผู้อำนวยการ”

โซรัมพูดพลางจับเนกไทที่ไม่ได้สวมมานานเล่น

“ก็ใช่ว่าผมไม่อยากไปและถูกบังคับสักหน่อย แถมรายได้เสริมก็ไม่เลวด้วยนี่ครับ”

“ใช่ เห็นว่าหัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์นี้หน้าบานเลย เขาอยากเจอ
ແທອຸນຈະຕາຍ”

“เขาพูดอย่างนั้นหรือครับ”

“ดาวรุ่งหน้าใหม่สุดหล่อที่นั่นๆ ที่จะมีมา”

“...ไม่ใช่ครับ”

“ใช่ครับ คุณฮันແທອຸນหล่อมากครับ ผมบอกไปตั้งแต่วันแรกที่เรา
ພົບກັນແລ້ວ สงสัยจะลืม”

“ผมยังไม่ลืมครับ”

เมื่อແທອຸນถูกชมว่าหล่อก็ทำตัวไม่ถูก เขาทำเพียงหันมองไปยังทิศทาง
ຕ່ຽງກັນຂ້າມກັບໂຮຣ໌ມ

“ยังงั้นซะ โຮຣ໌ມกับແທອຸນไม่มีปัญหาอะไรที่จะไปออกรายการใช่ไหม”

“ครับ”

“ครับ”

“ดี ไม่งั้นถ้าทิ้งโอกาสหาเงินไปก็น่าเสียดายแย่ ฉะนั้นจะเรียกหัวหน้า
แผนกประชาสัมพันธ์มา แล้วพวกเธอก็คุยกันได้เลยนะ โຮຣ໌ມเคยมี
ประสบการณ์ก็ช่วยແທອຸນด้วย”

“ได้ยินไหม ถ้าอยากให้อย่างไรทำดีกับผมด้วยนะครับ”

“...”

หลังพบกับผู้อำนวยการแล้ว ทั้งสองก็ตรงไปยังห้องประชุมซึ่งอยู่ชั้นเดียวกัน
ก่อนที่ทั้งสองคนจะเดินออกไป ผู้อำนวยการก็โทร.ไปแผนกประชาสัมพันธ์
และคำตอบที่ได้รับก็ฟังดูสุดโลมชีวิตชีวิามาก ประโยคที่บอกว่าจะไปหาคนที่
ດັ່ງອອກມາຈາກຫຼູໂທຣດ໌ພັຈນຄົນທັງສອງຍັງໄດ້ຍິນ

พวกเขามาถึงห้องประชุมก่อนเวลาเล็กน้อย และนั่งข้างกันตรงโต๊ะ
ສີ່ເສຍມື້ນຳ

“นี่เป็นครั้งแรกที่นายได้เจอหัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์หรือเปล่า”

“อืม”

“เขาเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลมากที่สุดในแผนกประสานงานภายนอก

เลยนะ บางทีโฆษณาตัวแรกที่น่าจะถ่ายคราวนี้ก็ได้ตัดสินใจร่วมกับเขาละมั้ง ภาพลักษณ์นั้นจะติดตัวนายไประยะหนึ่งเลย เพราะงั้นตัดสินใจให้ดีละ เพราะพวกผู้พิทักษ์นี่จะต้องออกปฏิบัติการตลอด แทบไม่ค่อยมีเรื่องให้เปลี่ยนภาพลักษณ์ผ่านการออกอากาศเหมือนพวกดารารอกระนะ”

“หัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์เป็นคนแบบไหน”

“อ้อ อืม...ก่อนหน้านี้ไม่รู้ละ แต่เขาเป็นคนมีเอกลักษณ์”

โซรัมซึ่งปกติเป็นคนชัดเจนกับทุกเรื่อง คราวนี้กลับพูดอ้อมๆ แอ้มๆ

ต่อมาอีฮย็องซึ่ง หัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์ก็มาถึงห้องประชุมซึ่งทั้งสองคนนั่งอยู่

“สวัสดีครับ โอ้ว ยินดีที่ได้พบครับ ผมเลือกอาชีพนี้ได้ดีเลยใช้ไหม อาชีพของผมคือเจ้าหน้าที่รัฐ มันก็เหมือนซามซ่าวเหล็ก³ แต่งานที่ทำก็หุรหุราไม่แพ้งานเอเจนซีเลยไม่ใช่หรอ คงไม่มีใครมีโอกาสเจอผู้พิทักษ์บ่อยเท่าผมอีกแล้ว ไม่จำเป็นต้องแนะนำตัวเองหรอกครับ ผมเองก็เป็นพลเมืองของประเทศนี้และเป็นเจ้าหน้าที่ที่นี่ ผมทราบอยู่แล้วว่าทั้งสองท่านเป็นใคร ผมขอแนะนำตัวเองนะครับ”

ทันทีที่หัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์ปรากฏตัว เขาก็มาพร้อมพลังที่เหลือล้นกว่าผู้พิทักษ์ระดับหนึ่งทั้งสองคน หลังพูดชื่อและตำแหน่งแล้ว เขาก็นั่งลง ริมฝีปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มกว้าง ทั้งยังโบกมัดเอกสารซึ่งนำติดตัวมาด้วย

“ทั้งสองท่าน ทายสิครับว่านี่อะไร”

“รับงานโฆษณาของพวกเรามาเยอะเลยหรอครับ”

“ผมชอบหัวหน้าโซรัมจริงเชียว คุณกันรู้เรื่อง”

“ผมก็ชอบหัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์เหมือนกันครับ ผมชอบที่คุณมุ่งมั่นต่อสิ่งที่ต้องการอย่างไม่ลดละ”

“การพูดการจาแบบไม่มีการกลั่นกรองไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนมันก็ดีนะ ถึง

³ ซามซ่าวที่ไม่แตก มักเอาไปเปรียบกับงานซึ่งสามารถทำได้ตลอดชีวิตโดยไม่ต้องกลัวว่าจะถูกไล่ออก

ลูกน้องผมจะเหนื่อยนิดหน่อย แต่นั่นคือเสน่ห์ของหัวหน้าโซรัมไม่ใช่หรอครับ”

“อืม เรื่องนั้นผมก็รู้สึกผิดอยู่นะครับ แต่ผมบอกไปตั้งแต่แรกแล้วว่า คอนเซปต์พี่ชายอบอุ่นใจดีมันไม่เหมาะกับผม”

“หน้าตาก็สมบุรณ์แบบ แต่ไม่คิดว่าบุคลิกจะไม่เข้ากันขนาดนี้ ทุกวันนี้ ภาพลักษณ์นี้ติดตัวคุณไปแล้ว ซึ่งผมว่ามันก็สะดวกดี เพราะผู้คนต่างคิดว่า คุณเป็นแบบนี้ เรื่องที่ต้องตามเช็ดตามแก้ก็เลยน้อยลง”

“ว้าว แบบนั้นก็ดีเลยนะครับ โลงอกไปที่”

แทออนรับรู้ได้ทันทีว่าการตอบโต้ประหลาดๆ ของโซรัมเมื่อครู่นี้คืออะไร บางทีมันคงเป็นความไม่ชอบพอในพวกเดียวกันเอง

บรรยากาศของทั้งสองคนที่ต่อบทสนทนากันอย่างไหลลื่นไม่มีสะดุดนั้น คล้ายคลึงกันมาก พวกเขาแต่ละคนให้ความสำคัญกับตัวเองเป็นอันดับแรก ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีเจตนาร้ายต่อกัน ดังนั้นแม้จะพูดจาเชือดเฉือนกันไปมา แต่ก็ให้ความรู้สึกว่สิ่งที่ใช้เชือดเฉือนนั้นเป็นเพียงมีดของเล่น...

“แต่ล่าสุดนี้ หัวหน้าโซรัมมีภาพลักษณ์ที่น่ารักอยู่นะครับ เห็นเรียกว่า เจ้าหญิงในอ้อมกอด”

“ใครครับ! ใครพูดแบบนี้!”

“ก็...ประชาชนห้าสิบล้านคนที่ดูทีวีและคอยเชียร์หัวหน้าโซรัมในคืนนั้น ั้ง”

“...เพราะคุณฮันแทออนเลย!”

คำว่า ‘คุณ’ ที่นำหน้าชื่อฟังดูเน้นมากเป็นพิเศษ เมื่อแทออนไม่ตอบสนอง โซรัมจึงสั่งเลว่ต้องจ้องแทออนหรือหัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์ สูดหายใจทำได้แค่หายใจพืดพืด

เป็นภาพหาดูได้ยากที่จะเห็นโซรัมพ่ายแพ้ใครบางคนเรื่องการต่อปาก-ต่อคำ แทออนมองโซรัมนิ่งๆ พักหนึ่ง ก่อนจะหันไปข้างหน้าอีกครั้ง

“ส่วนเจ้าหน้าที่แทออนก็เป็นคนนิ่งๆ เหมือนตอนนี้อยู่แล้วใช่ไหมครับ”

“...ครับ อาจจะ”

“โอเค ต่อไปผมจะผลักดันภาพลักษณ์ผู้ชายเจียบๆ และดูหนักแน่น แบบนี้เองครับ มา เข้าเรื่องกันดีกว่า เจ้าหน้าที่แทออนดูอันนี้ก่อนเลยครับ

ส่วนหัวหน้าโซรัมดูนี่ครับ”

มีกองเอกสารอยู่ห้ากองตรงหน้าแท่น และอีกเจ็ดกองอยู่หน้าโซรัม

“คุณฮันแท่นไม่รู้หรือครับว่าการเลือกหัวข้อให้คุณนะยากขนาดไหน ในใจผมอยากประโคมแบรนต์เนมहरुหราให้คุณแบบหัวหน้าโซรัม แต่ภาพลักษณ์หมู่บ้านนี้ก็ถือว่าหนักแน่นอยู่ เหมือนภาพลักษณ์ของพระเอกเรื่อง ‘ฝนไล่ช้าง’ เลย เพราะฉะนั้นจากแผนที่วางไว้ ผมเลยเลือกหัวข้อที่ไม่กระทบต่อภาพลักษณ์และราคาโอเคมานะครับ”

หนุ่มบ้านนอก ฝนไล่ช้าง อะไรเนี่ย แท่นมองเอกสารโดยไม่เข้าใจอะไรสักอย่าง

“หัวหน้าโซรัมของพวกเรา มีประสบการณ์ทำงานมาแล้ว ผมเลยเลือกสองอย่างที่คิดว่าคุณจะไม่ปฏิเสธมาให้ ถึงขั้นเอาร่างข้อเสนอมาแล้วด้วย ส่วนที่เหลือก็ลองดูห้าอันนี้ละกันครับ”

“ผมเอาแค่สองอันที่คุณเลือกมาแล้วกัน ที่เหลือปฏิเสธเลยครับ ช่วงที่ผมโดนขังอยู่ในการ์ดฟลอร์และเข้าโรงพยาบาลมันเยอะมาก ผมน่าจะต้องขยับร่างกายสักหน่อย”

รอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สามตามปกติจะเกิดขึ้นช่วงครึ่งหลังของปีหน้า อย่างไรก็ตามในชีวิตนี้ ไฟปาฏเขานุกยันซานเกิดขึ้นก่อนกำหนดถึงครึ่งปีอย่างไม่คาดคิด จึงรับประกันไม่ได้ว่ารอยแยกขนาดใหญ่ที่ว่าจะระเบิดตามเวลาที่เขารู้มา

ในชีวิตนี้เขาไม่เคยคาดหวังใดๆ แต่หากเป็นไปได้ เขาก็อยากให้ชีวิตนี้คงอยู่นานที่สุด และเนื่องจากพวกเขาสังกัดกันรอยแยกไฟปาครั้งนี้ได้เป็นอย่างดี ก็ไม่แน่ว่าอาจป้องกัน...รอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สามได้อย่างปลอดภัยเช่นกัน

...แม้ว่าจะเป็นความหวังอันเลื่อนรางก็ตาม

“น่าเสียดาย แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ครับ เพราะหน้าที่หลักของหัวหน้าโซรัมคือผู้พิทักษ์ แล้วยิ่งหลังจากเกิดเหตุการณ์ดันเจี้ยนขนาดใหญ่แล้ว คงต้องเตรียมตัวไปออกรายการบันเทิงที่เผยให้เห็นชีวิตประจำวันอย่างเป็นธรรมชาติด้วย บางทีโปรแกรมนี้อาจได้ถ่ายทำก่อนถ่ายโฆษณาอีกนะครับ แล้วเจ้าหน้าที

เทอญล่ะครับ มีเบรนต์ที่ถูกใจบ้างไหม”

หัวข้อมวกกลับมาที่เทอญ อว เทอญตอบสนองเข้าไปหนึ่งจังหวะ แล้วเขาก็คิดว่าหัวหนาแผนกประชาสัมพันธ์มีความคล้ายคลึงกับโซรมมากในเรื่องที่หากทำแล้วไม่ได้ผลก็แค่หยุดทำมันทันที

“ผมขอเลือกจากแค่นี้ได้ไหมครับ”

“คุณจะทำหมดห้าตัวเลยก็ได้ครับ นั่นยิ่งดีสำหรับเรา และดีต่อบัญชีธนาคารของเจ้าหน้าที่เทอญด้วย”

เทอญพลิกดูเอกสารทั้งห้าฉบับซ้ำๆ แต่เขาก็ตัดสินใจไม่ได้ง่าย ๆ เขาเป็นแค่คนธรรมดาจนเมื่อไม่นานมานี้ จึงไม่คุ้นเคยกับเรื่องสื่อรวมถึงเรื่องการออกรายการ

“ความจริงงานที่ติดต่อมาหาเจ้าหน้าที่เทอญมีเยอะมาก ๆ หลังจากตัดโฆษณาตัวที่มีเงื่อนไขไม่น่าพอใจออกไปหมดแล้ว ก็เหลือแค่ห้าตัวเท่านั้นครับ ดังนั้นมันเลยไม่สำคัญว่าคุณจะเลือกอะไร”

หลังจากนั้นไม่นาน เทอญก็ถามอย่างจริงจัง

“เอ่อ...มีอันไหนที่ผมได้แสดงน้อยที่สุดไหมครับ”

“แค็ก นั่นสิ เรื่องนั้นก็สำคัญ”

โซรมกลืนหัวเราะอย่างเปิดเผย

“นี่ อันนี้”

หัวหนาแผนกประชาสัมพันธ์ไปยังเอกสารฉบับที่สี่ จากนั้นก็ดึงขึ้นมาทับเอกสารฉบับแรก

“แต่ถ้ารับแค่ตัวนี้ตัวเดียวก็น่าเสียดายแย่สิ งั้นเดี๋ยวทางเราไปเจรจาให้แสดงอันนี้น้อยลงดีกว่า แล้วรับสองงานแบบนี้โอเคไหมครับ”

“ว้าว ทั้งสองอันนี้ดูจริงจังเกิน...ไม่สิ ดูเรียบบ่อยจริงๆเลยนะครับ...”

เมื่อโซรมเห็นเอกสารของเทอญก็พูดออกมาแบบนั้นโดยไม่แน่ใจว่าเป็นคำชมหรือเปล่า แม้เทอญจะไม่เข้าใจความหมาย แต่ก็พยักหน้าและบอกว่าเข้าใจ เขาแอบคิดว่าคนที่แนะนำงานพวกนี้ให้มีบุคลิกคล้ายคลึงโซรม ดังนั้นจึงไม่น่าจะมีผลร้ายอะไร

ทันทีที่ตัดสินใจได้แล้ว เขาก็เอ่ยขึ้น

“เอาละ สุดท้ายแล้วถ้าคุณปฏิเสธอันนี้ ผมจะอ้อนวอนขอร้องคุณตั้งแต่ตอนนี้อย่างไรครับ”

หัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์นำเอกสารที่ซ่อนไว้ออกมาวางตรงตำแหน่งซึ่งอยู่ตรงกลางระหว่างโซรัมและแทฮุน

“มีโฆษณาที่เสนอให้คุณสองคนเล่นด้วยกันครับ ผมไม่อยากให้พลาดไปจริงๆ ผมเลยยอมรับเงื่อนไขทั้งหมดและเรียกค่าตัวสูงสุดเท่าที่เคยมีมาเลยละครับ”

“โอโฮ เจ๋งสุดๆ ที่ไหนเหรอครับ”

“เป็นบริษัทที่มีเหตุผลมากพอที่จะทำแบบนั้นครับ”

รอยยิ้มของเขาดูมีเล่ห์เหลี่ยม

ในสัปดาห์แรกของเดือนพฤษภาคม ศูนย์บัญชาการจัดการปราบปรามปรากฏการณ์รอยแยกกำลังยุ่งอยู่กับการเก็บกวาดเหตุการณ์ด้านเจี้ยนระดับหนึ่ง นอกจากนี้ยังมีผู้พิทักษ์บางคนที่ไม่ได้เพราะอาการบาดเจ็บ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องปกติที่คนอื่นๆ ต้องออกไปทำงานบ่อยขึ้น ทำให้สถานการณ์ค่อนข้างวุ่นวายอยู่ตลอด

สิบวันหลังเหตุการณ์หลุมของดันเจี้ยนภูเขาบุกฮันชานระดับหนึ่ง โซรัมและแทฮุนซึ่งหายจากอาการบาดเจ็บเป็นชุดสุดท้ายก็กลับมาทำงานทั้งสองสัปดาห์สุดท้ายแล้วกลับไปเป็นเจ้าหน้าที่รัฐสวมชุดสูทสีดำพร้อมผูกเนกไทสีเข้ม

อายองบอกว่าเธอไปใช้ออฟฟิศของทีมหนึ่งแทน เพราะไม่ชอบออฟฟิศของทีมเจ็ดที่มีเธออยู่แค่คนเดียว แล้วออฟฟิศของทีมเจ็ดซึ่งมีมิติมากระยะหนึ่งก็กลับมาสว่างอีกครั้ง

ศูนย์ใหญ่กลับมาเหมือนเดิม

ทว่าสำหรับโซรัมและแทฮุน นอกเหนือจากตารางของผู้พิทักษ์ก่อนหน้านี้แล้ว พวกเขายังมีตารางถ่ายทำรายการเพิ่มเข้ามาด้วย

“โอโฮ ไม่ได้มาที่นี้นานแล้วนะเนี่ย”

ในเช้าวันธรรมดาวันหนึ่ง คนที่ยืนอยู่หลังกล้องและยิ้มอย่างมีความสุขคือพีดี⁴ หลักของรายการที่วิ่งออกไปทำงานกันเถอะ!

ออกไปทำงานกันเถอะ! เป็นรายการบันเทิงที่ตามติดชีวิตการทำงานในแต่ละวันของคนหลากหลายอาชีพ ว่าวันวันหนึ่งพวกเขาทำอะไรบ้าง ชอบเซตของผู้ออกมาออกรายการกว้างมาก มีตั้งแต่อาชีพซึ่งเห็นได้ทั่วไปจนถึงผู้เชี่ยวชาญด้านซอสถั่วเหลืองที่มีประวัติยาวนานถึงเจ็ดสิบปี และรายการก็แสดงให้เห็นถึงแง่มุมที่น่าสนใจในชีวิตของแต่ละคน ดังนั้นแม้จะเป็นรายการบันเทิงเหมือนกัน แต่ก็มีมุมมองอันสร้างสรรค์กว่ารายการวาไรตี้ที่ทุกคนพูดคุยกันเสียงดังเอะอะในสตูดิโอ

ตอนที่แทมเปิดประตูหอบหิ้วและก้าวออกมา เขาก็ชะงักเมื่อเห็นกล้องอยู่ตรงหน้าโถงทางเดิน โซรัมเองก็เปิดประตูห้องข้างๆ เกือบจะในเวลาเดียวกัน เขายิ้มและตอบไหล่ที่แข็งทื่อของแทม จากนั้นก็เดินตรงไปหาผู้กำกับกล้องและทีมงาน

“เริ่มถ่ายจากที่นี่เลยเหอะครับ”

“ครับ ช่วยกล่าวทักทายหน่อยครับ”

โซรัมและแทมยืนอยู่หน้ากล้อง เล่นสเก็ตบอลๆ ส่องแสงเจิดจ้าอยู่ตรงหน้าของทั้งคู่ การดูทีวีกับการมายืนอยู่ต่อหน้ากล้องนั้นแตกต่างกันราวคนละโลก โซรัมโบกมือทักทายหน้ากล้องแทนแทมที่ตัวแข็งทื่อ

“สวัสดีครับ ชินโซรัมครับ ตอนนี้ก็เช้าแล้ว พวกเรากำลังออกจากหอบพักบนชั้นยี่สิบหกและลงไปทำงานที่ชั้นสิบสามครับ”

โซรัมหันไปมองแทม

“สวัสดีครับ ยินแทมครับ”

แทมก็ยิ้มด้วยใจกว้างใจจริง จนผู้กำกับถามว่า “โอ้ คำที่อยากพูดมีแค่นั้นเหอะครับ”

⁴คำย่อที่มาจากคำว่า Producer Director ซึ่งหมายถึงตำแหน่งที่ต้องรับผิดชอบทั้งในฐานะโปรดิวเซอร์และไดเรกเตอร์ (ผู้กำกับ) ในคนเดียว

“...ผมจะทำให้ดีที่สุดครับ”

อีม คาเร็กเตอร์เป็นแบบนี้สินะ ผู้กำกับและทีมงานเข้าใจเช่นนั้น ระหว่างขั้นตอนการตัดต่อ พวกเขาอาจต้องใส่เสียงแทนช่วงที่เงียบ และเพิ่มคำบรรยายที่คาดเดาถึงความตั้งใจจริงของชายผู้เงียบขรึมคนนี้

“เวลาที่ไม่มีการเรียกตัวให้ออกไปปฏิบัติกร ผมมักจะทำรายงานครับ”

โซรัมพูดโกหกอย่างไม่ละอายใจ ผ้าห่มล้าค่าผืนนั้นของเขาถูกเก็บไว้ตรงมุมหนึ่งของห้องทำงานหัวหน้าที่มีมานานแล้ว ทันทีที่มาถึงออฟฟิศ เขาก็ยืดร่างกายซึ่งเคยอ่อนปวกเปียกขึ้นและพิมพ์แป้นพิมพ์

“หัวหน้าที่ชินครับ ไม่ฝึกเหวอครับ สามปีก่อนคุณเคยแนะนำศูนย์ฝึกด้วยครับ”

“แน่นอนว่าต้องฝึกสิครับ แต่ตอนนี้ทั้งผมและคุณฮันแทฮุนต่างได้รับบาดเจ็บ ถ้าเราลงไปที่สนามฝึกซ้อม คงจะถูกไล่ออกมาล่ะครับ”

พีตเองก็เห็นด้วย นี่เป็นเหตุผลที่เขาไม่อาจปฏิเสธได้

“มันช่วยทำให้ดูหน่อยได้ไหมครับว่ารายงานนี้ใช้ในศูนย์บัญชาการจัดการปราบปรามปรากฏการณ์รอยแยกยังไง”

“...อีม เรื่องนั้นให้คุณฮันแทฮุนที่เพิ่งออกรายการครั้งแรกลองอธิบายดูไหมครับ”

“อา”

โซรัมสะกิดเท้าแทฮุนอยู่ใต้โต๊ะแล้วขยิบตาให้อย่างตั้งใจ รายงานของเขาจะถูกเผยแพร่ออกไปไม่ได้ ไม่ใช่เพราะต้องการรักษาความลับ แต่เป็นเพราะเขาเขียนไปแบบส่งๆ ไม่ได้ใส่ใจอะไร

พีตไม่รู้สถานการณ์นี้ จึงเข้ามาตรงด้านหลังแทฮุน

“เจ้าหน้าที่ฮันครับ ช่วยโซว์หน้าจอตรงส่วนที่สามารถถ่ายทำได้ให้ดูหน่อยได้ไหมครับ”

“นี่คือหน้าตาของรูปแบบรายงานครับ”

รายงานนี้เป็นไฟล์ภาษาเกาหลีที่ประกอบด้วยตารางหน้าตาสมบูรณ์แบบเพื่อให้เหมาะกับภาพลักษณ์ขององค์กรระดับชาติ แทฮุนอธิบายวันที่เกิดเหตุ

ระดับ สถานที่ ขั้นตอนการทำลายรอยแยก และคอลัมน์สำหรับใส่หมายเหตุ
อื่นๆ ส่วนโซรมันนั่งเก้าอี้และเอ่ยเสริม

“พวกรอยแยกขนาดเล็กไม่มีอะไรให้เขียนมาก แต่ถ้าปล่อยว่างมาก
เกินไปก็จะโดนตีกลับครับ เพราะมันบางทีก็เขียนๆ ไปให้มันมีอะไรครับ”

“ฮ่าๆๆ เหล่าผู้พิทักษ์ก็เป็นแบบนี้เหมือนกันสินะ เหมือนคนธรรมดา
ทั่วไปเลยนะครับ”

พีตระเบิดหัวเราะ เขาคิดว่าหัวข้อนี้เป็นเรื่องน่าเบื่อ แต่ก็ยังทำหน้าที่ดา
สต์สีกว่าที่คิดไว้ ไม่สิ ความจริงแล้วการที่ผู้พิทักษ์ต้องทำงานคล้ายๆ
คนทั่วไปนั้นดูน่าตื่นเต้นด้วยซ้ำ

“ถ้าถ่ายทำตรงนี้เสร็จแล้ว พวกเราขอไปพักผ่อนสักครู่ครับ”

“ครับ ผมขอถ่ายภาพพวกคุณตอนทำงานอยู่ด้านนี้นะครับ”

ทีมถ่ายทำรวมถึงพีตขยับไปอีกด้านหนึ่งของออฟฟิศ จากนั้นทั้งสองคน
ก็เคาะแป้นพิมพ์ในตึกอีกครั้ง

เป็นเรื่องแปลกมากที่ได้ยินเสียงพิมพ์แป้นพิมพ์สองตัวพร้อมกันภายใน
ออฟฟิศ เพราะปกติแล้วมีแค่ฮันแทฮุนที่เคาะแป้นพิมพ์ และข้างๆเขาจะเป็น
ก้อนซึ่งมีผ้าห่มคลุม ก้อนนั้นจะออกมาจากผ้าห่มก็ต่อเมื่อมีสัญญาณเรียกตัว
ออกปฏิบัติงานดัง หรือมีใครมาหา หรือไม่ก็ถึงเวลาพักเที่ยงเท่านั้น

มีข้อความส่วนตัวส่งมาจากเจ้าหน้าที่ซึ่งพยายามนั่งหลังตรงเต็มที่

ซินโซรมัน : [ง่วงงงงงงงงงงง]

ซินโซรมัน : [น่าเบื่อ ที่จริงฉันไม่มีงานอะไรให้ทำเลยยยย]

มุมปากของแทฮุนยกขึ้น

ฮันแทฮุน : [คนหลอกลวง]

เขาส่งคำตอบสั้นๆ

ตอนนั้นเองสัญญาณเรียกตัวก็ดังมาจากข้อมือของแทฮุน บี๊บ บี๊บ บี๊บ
ทุกสายตาจับจ้องไปยังสายรัดข้อมือที่กำลังส่งสัญญาณ โซรมันเคาะแป้นพิมพ์

ชินโซรม : [ทำไมถึงเป็นนายละ π π π π π]

ชินโซรม : [ฉันก็อยากออกไปนะ]

แทฮุนเห็นข้อความแจ้งเตือนใหม่บนโน้ตบุ๊กของเขา แต่เมื่อกำลังเข้ามาใกล้มากขึ้น เขาก็กดหน้าจอลงประมาณสี่สิบห้าองศา จากนั้นก็ลุกขึ้นจัดเสื้อแจ็กเก็ตและติดกระดุมที่ปลดออก

กล้องหยุดอยู่ข้างๆ เขา แทฮุนกะปริบตาเหมือนจะถามว่า ‘อะไรเนี่ย’ จากนั้นนิ้วจากด้านล่างก็มาสะกิดต้นขา โซรมทำปากพะงาบๆ เป็นคำว่า ‘อธิบายๆ’

“เราได้รับการเรียกตัวเนื่องจากเกิดรอยแยกขึ้นบนท้องฟ้าเหนือซอยในแขวงฮเยฮวาดงครับ มันค่อนข้างใกล้เลยคิดว่าเหาะไปได้ครับ”

แทฮุนเองก็รู้ว่าทำไม แต่เขาโค้งคำนับให้กล้องราวกับว่าเพิ่งรายงานเสร็จ จากนั้นก็เปิดหน้าต่างแล้วออกไป ที่งานที่กำลังตัดสินใจว่าใครจะอยู่และใครจะตามแทฮุนไปเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง มองดูแทฮุนเหาะไปพลางอ้าปากค้างและสงสัย “เอ่อ...?”

โซรมระเบิดเสียงหัวเราะออกมาเป็นครั้งแรกของวันนี้

พอถึงช่วงบ่าย อายองจะเลิกเรียนและมาสมทบกับทีม พอเลยสี่โมงเย็น โซรมและแทฮุนจะมองไปที่ประตูครึ่งหนึ่ง

เร็วที่สุดอายองจะเปิดประตูและปรากฏตัวตอนสี่โมงสิบนาที หรืออย่างช้าที่สุดก็ประมาณสี่โมงครึ่งพร้อมทักทายว่า “หนูมาแล้ว!” ปกติแล้วเธอมักมาในรูปลักษณะนักเรียนทั่วไปซึ่งมัดผมและสวมแว่นตา แต่ช่วงนี้อากาศร้อน เธอจึงสวมแค่กางเกงพละและเสื้อยืดแขนสั้น

พอสี่โมงสิบห้านาทีเสียงเคาะประตูออฟฟิศของทีมเจ็ดก็ดังขึ้นให้ไต้ยีน โซรมพิมพ์ว่า “คนเดียวที่จะมามีแค่อายอง...” และแน่นอนว่าคนที่เปิดประตูเข้ามาก็คืออายอง วันนี้อายองไปโรงเรียนโดยสวมคอนแทคต์เลนส์แทนแว่นตา และปล่อยหน้าม้าลงมาน่ารัก เธอสวมชุดนักเรียนซึ่งไม่ได้เห็นมาตั้งแต่เดือนมีนาคมอย่างเรียบร้อย รวมถึงผูกเนกไทด้วย

“สวัสดิ์ค่ะ”

อายองเดินจำเข้ามาอย่างรวดเร็ว เธอวางกระเป๋านักเรียนแล้วนั่งลง

“หัวหน้าชิน เจ้าหน้าที่ชั้น ฉันมาทำงานแล้วค่ะ”

บนใบหน้าที่ยิ้มมาหาทั้งสองคนแต่งแต้มเครื่องสำอางเล็กน้อย หน้าของเธอขาวกว่าปกติและมีการเชิดดึงใต้ดวงตา สองคนในออฟฟิศแลกเปลี่ยนสายตากันโดยไม่พูดอะไร

คราวนี้เป็นห้องเซตกลุ่มของทีมเจ็ดที่มีข้อความแจ้งเตือนขึ้นเฝ้ายาม

ชินโซว์ : [อายองก็คนหลอกหลวง]

ฮันแทฮุน : [คนหลอกหลวง...]

อายอง : [เฝ้ายาม]

อายองเปิดโน้ตบุ๊กของเธอเหมือนที่อีกสองคนทำ เธอแอบรำคาญที่โดนถ่ายรูปในเวลาทำงานในช่วงซึ่งต้องเตรียมตัวสอบ เพราะเรื่องที่คิมแจฮยอกพูดถึงสิทธิประโยชน์และอะไรทำนองนั้นเพิ่งผ่านไปไม่นานเท่าไร และเพราะไม่รู้ว่าใครจะมีปฏิกิริยาอย่างไรกับเรื่องนี้ วันนี้เธอจึงตัดสินใจทำงานของผู้พิทักษ์เท่านั้น

ประมาณห้าโมงเย็น แทฮุนก็ได้รับการเรียกตัวเป็นครั้งที่สองของวัน

“ในเมื่อเป็นแบบนี้ ก็ช่วยออกไปปฏิบัติหน้าที่ทางหน้าต่างอีกครั้งตามสไตล์ของทีมหน่วยครับ แบบนั้นดูน่าสนุกกว่า”

ดังนั้นแทฮุนจึงออกไปทางหน้าต่างอีกครั้ง และมุ่งหน้าไปยังจุดที่เกิดรอยแยก

ระหว่างทางกลับ เขาจับไหล่ตัวเองแล้วหันคอไปซ้ายที่ขวาที่ แม้ไม่ได้ทำอะไรเป็นพิเศษ ทว่าเขากลับรู้สึกเหนื่อย ตอนนั้นเขาเหมือนจะล้มตัวลงนอนบนโต๊ะได้อย่างโซรมถ้ากองหุดถ่วงทำ

ขณะที่ไปถึงด้านบนสุดของอาคารศูนย์ใหญ่ก็มีสายเรียกเข้า ผู้โทรคือโซว์

ซินโซรมั้วใจจะใช้ชีวิตในชาตินี้อย่างเรื่อยเปื่อยไร้จุดหมาย

เพราะรู้ว่าอย่างไรก็ต้องตายอยู่ดี

กว่าความกลมเกลียวของทีมภาคอากาศกลับสร้างความสุขให้เขาอย่างมาก

และนั่นคือส่วนหนึ่งที่ทำให้เขายากมีชีวิตอยู่ต่ออีกสักหน่อย

ที่สำคัญคือชีวิตนี้ยังได้ล่วงรู้ความรู้สึกของ**ฮันแทจอน**ที่มีต่อตัวเองด้วย

ซินโซรมัดตบตีใจทำบางอย่าง

ถือเป็นการชดเชยที่อีกฝ่ายละชีวิตแทนเขาถึงสามครั้ง

โดยไม่รู้เลยว่าเมื่อปรากฏการณ์รอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สี่มาถึง

อีกฝ่ายจะตายแทนกันให้เขารู้สึกผิดอีกไหม

ก็รู้ว่าไม่ควรล้อเล่นกับเรื่องสำคัญอย่าง ‘ความรัก’

แต่การชดเชยเพื่อให้ ‘รู้สึกผิดน้อยลง’ ก็สำคัญไม่แพ้กัน

หนีชีวิตสามครั้งที่เขาไม่ได้ก่อแต่ต้องมาแบกรับ

ไม่รู้เลยว่าต้องชดใช้แค่ไหนถึงจะเพียงพอ...

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8227-3

9 786161 882273

18+

Blood, Angst, Cutting

445 บาท